

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Bp.

Tale af Eldste Orson Pratt

i Tabernaklet i Salt Lake City den 19de Decbr. 1869.

(Fra „Deseret News.“)

(Sluttet fra Side 169.)

Medens Broder Snow og jeg vare i New York, havde vi en Samtale med en lærd Mand ved Navn Edmunds, som var ansat som Dommer i Byen New York og meget bekendt for sine udstrakte Kundskaber. Vi lovede at træffe sammen med ham tidlig paa Aftenen, og jeg antager, vi bleve hos ham og talede med ham til Kloffen var henimod tolv. Han havde skreven mange Bærker om Uandebanker og havde holdt Foredrag for store Forsamliger i New York og andre Byer om Sandheden deraf.

Vi vare glade ved at høre Noget af hans egen Mund angaaende disse overnaturlige Tilkjendegivelser. Vi forventede ikke at faae nogen særdeles Oplysning mere end dette at lære at forstaae hvorledes vi bedst kunde modstaae Djævelen paa hans egen Grund, naar vi vare paa Mission, thi da traf vi bestandig paa disse overnaturlige Virkninger.

Hr. Edmunds fortalte os, at „mediums“ vilde tale Græsk og Latin; at Folk, som aldrig havde lært at skrive og aldrig havde skrevet et Ord før, vilde kunne skrive mange forskellige Slags Skrift, efterat Uanderne havde taget deres Arme i Besiddelse; ligeledes at Klokker vilde blive førte ringende omkring i Værelset. Han fortalte os ligeledes, at mange Folk ikke alene havde seet og hørt disse Tilkjendegivelser, men havde ogsaa i Virkeligheden seet de Personer, som udførte det, fornemmelig deres Ansigt, Arme og Hænder.

Vi spurgte ham, om de troede paa noget Præstedomme, hvortil han svarede: Nei. „Troe I i Almindelighed paa Jesus Kristus, som Verdens Frelser?“ „Nei, han var udentvivl en meget god Mand og gav mange gode Forskrifter, men han var ikke saameget bedre end andre gode Mænd; det lykkes ham kun at komme i Besiddelse af nogle Forskrifter, som vare

bedre end Tidssalderen, hvori han levede. Men den Tidssalder, hvori vi leve, overgaaer langt hiin, og selvfølgerlig staaer Alt, hvad Jesus og hans Apostler dengang lærte, i Baggrunden. De hørte til en halvbarbarisk Tidssalder, men nu have vi et System og en Huusholdning, som langt overgaaer den."

Saaledes talte denne Herre angaaende disse Ting. Han talte ogsaa om forskellige Herligheds-sphærer og om Engle, der hørte til forskellige Ordener af Sphærerne. De behøvede intet Præstedomme, ingen Myndighed, ingen Ordinaner, intet saadant, som Daab eller Organisation.

Da vi hørte disse Ting, forstode vi i Sandhed, at ligesom Djævelen tilkjendegav sin Magt i gamle Dage blandt Ægypterne, fordi de havde forfulgt Guds Folk, ihjelslaaet deres Born og derved udgydt ustyldigt Blod, saaledes blev hans onde Magt nu igjen tilkjendegivet ved stor Bilsfarelser blandt vor egen Nation. Efter at have forfulgt Guds Hellige og udgydt hans Propheters og Helliges Blod, og dreven de Dvrigte fra Sted til Sted og forviist dem til hiin Side af Klippebjergene, i den Lante, at de nu vilde blive af med dem, thi det vilde nu være ude med de Hellige, da de upaatvivlelig maatte omkomme der. Efterat Nationen var bleven saa overmaade ugubelig, viste Djævelen allevegne sin Magt for at bringe den i Bilsfarelse og til Undergang.

Nu vil jeg igjen tale om Apostater. De synes at være de største „mediums“ i Aandebankeriet, hvori der hverken er Orden, Kirke eller Præstedomme. De have i Almindelighed den Idee, at Jesus, Apostlerne og Propheterne i gamle Dage levede i en barbarisk Tidssalder, som stod langt tilbage for den nuværende Tidssalders Civilisation, og at de ere udvalgte til at begynde en ny og forunderlig

Huusholdning og aabenbare et Lys, som langt vil overgaae hvad der nogensinde har været aabenbaret af nogen Prophet paa Jorden. Dette synes at have været disse Apostaters eller saakaldte „mediums“ Hovedtanke. Maaſkee jeg bruger for megen Tid, men jeg ønsker at gaae lidt videre.

J have ubentviøvt hørt om og tænkt paa, hvad man kalder en stor Bevægelse, som foregaaer i vor Midte, og er beregnet paa at opbygge Zion i Reenhed. Denne Bevægelse begyndtes af nogle saa Individier, som vare blevne udelukkede af Kirken, ved den høieste Myndighed i Guds Kirke paa Jorden, for at have offentliggjort Lærdomme, som stride mod denne Kirkes Orden. Nuvel, hvad Grundvold antage J, at de bygge paa? Jeg vil fortælle Eder, og jeg kan fortælle Eder, hvad jeg har hørt af deres egne Munde, og jeg vil hellere høre det af dem selv end paa anden Haand. Jeg har besøgt Herrerne W. S. Godbe og G. L. T. Harrison engang siden de bleve udelukkede af Kirken. Jeg saae ind til Hr. Godbe, men han var ikke hjemme, hvorimod Hr. Harrison var tilstede og bød mig tage Plads, og jeg hørte i en eller to Timer paa hans Tale om de aandelige Tilkjendegivelser, som han havde faaet. Da Hr. Godbe hørte, at jeg havde været hos ham, sendte han mig et Brev, hvori han indbød mig til at besøge ham igjen. Jeg traf ham i Genrum og havde en lang Samtale med ham. Mit Formaal med at besøge disse Herrer var, om jeg mulig kunde bringe dem til at indsee deres Laabelighed, samt Laabeligheden af den Wei, de vare slaaede ind paa, og den store Glendighed, som vilde paafølge i Fremtiden, hvis de ikke omvendte dem. Førend jeg talte med dem, vidste jeg ikke, at de vare saa hengivne til Aandebankeriet, eller hvad jeg kalder for Aandebankeriet,

thi det er samme Slags Aandebankeri, som jeg har talt om. Hver for sig, fortalte de mig, den Ene den første Aften, den Anden den anden Aften, om de overnaturlige Tilfjendegivelser, som de havde faaet, hvilke toge deres Begyndelse for femten Maanedes siden. De fortalte mig, at de havde havt Samtale med Heber C. Kimball, det vil sige, de havde hørt en Stemme, uden at see Nogen, og vare blevne belærte om mange Ting, som efter min Anskuelse komme i Strid med Lærdommens og Pagtens Bog, angaaende Udsending af Missionairer m. m. Indholdet af de modtagne Instruzer angaaende denne Gjensstand var, at Paa-gjældende, som bleve kaldede til at gaae paa Mission, ikke behøvede at gaae, medmindre han i sit eget Hjerte ved Aandens Lys fik Dplysning om Rigtigheden i at gaae, eller med andre Ord, de behøvede ikke at ændse en Kaldelse af Præstedømmet eller en Kaldelse af Kirkens halvjaarlige eller aarlige Conference. Nuvel, hvem er der, som ikke veed, medmindre de ere blevne bedaaerede eller overvundne af falske Aander, at dette aabenbart strider mod Lærdommens og Pagtens Bog, hvor Herren siger: „Hvem som helst I lægge Eders Hænder paa og ordinere og udsende, vil jeg være med og jeg vil velsigne dem og gaae foran deres Ansigt og gaae bagefter dem og min Aand skal boe i deres Hjertes.“ Saaledes er det ikke tilladt for enhver Mand, som bliver kaldet og befalet ved Præstedømmets Røst, selv at afgjøre om han skal adlyde eller ikke, og dog fremdeles beholde sin Stilling i Samsundet, thi Himlens Veie ere ikke saaledes, men Herren siger i den samme Bog: „Alting,“ læg Mærke dertil, thi det er et meget omfattende Udtryk, „Alting, som henhører til at kalde dem paa Mission, som besidde Præstedømmet, skal udføres

ved mit Folks Røst og ved mine Tjeneres Røst, som jeg har bestikket.“ Og Alt, hvad der henhører til Guds Riges Opbyggelse, skal udføres paa samme Maade. Aanderne have derimod lært disse Mænd noget ganske Modsat. Herrens Gudde og Harrison navngav flere andre Individer, som skulde have været hos dem. De sagde, at Joseph Smith, Peter, Jacob og Johannes havde været hos dem, og at endog Jesus selv havde besøgt dem; ligeledes Salomon, som havde imod, hvad der staaer i Mormons Bog om hans Medhustru. Han sagde, at han aldrig havde havt nogen Medstru, men hans Qvinder vare, saavidt han forstod Sagen, alle hans Hustruer. Dette modsiges ikke alene Pagtens Bog, men ogsaa Biblen, thi i denne staaer der, at Salomon havde 700 Hustruer og 300 Medhustruer. Mormons Bog angiver ikke Antallet af hans Hustruer eller Medhustruer, men dens Optegnelse synes at saare hans Følelser lidt og han ønskede at forklare Sagen og udjevne den. Han sagde, at Mormons Bogs og Skriftens Indhold burde ikke opfattes just som det staaer skrevet, og han meente at have Ret til at modsiges Jacobs Udsagn i Mormons Bog. Saameget om Salomons Besøg.

De sagde ligeledes, at Jacob i Forening med Peter og Johannes havde givet dem mange Instruzer, hvilke Hr. Gudde oplæste for mig tilligemed mange Instruzer, som skulde være givne af Joseph Smith og Heber C. Kimball, og han fortalte mig meget Mere, som, saavidt jeg saae, ikke var nedskrevet. Maaskee jeg ikke var stærk nok i Troen til at det kunde tillades mig at see det. Disse Betingelser bleve meddeelte mig med den største Ligefremhed. Jeg sagde: „Jeg troer ikke paa Sandheden af Eders Tilfjendegivelser. Jeg troer nok, at I have

havt Tilkjendegivelser, som I sige, men jeg troer ikke, at Petrus, Jacob, Johannes, Salomon, Joseph Smith, Heber C. Kimball eller Jesus har været hos Eder. Jeg troer ikke, at nogen af dem har været hos Eder. Det er Djævelen netop som han har aabenbaret sig for Verden." „Na," svarede de, „heri ligger Forskjellen mellem Verden og os. Vi troe paa Præstedømmet, vi troe paa Polygami, vi troe paa Kirkens Orden o. s. fr.," hvortil jeg svarede: „Vide I ikke, at det vilde være taabeligt af Djævelen at forsøge at forføre Mænd, som have været i denne Kirke og i mange Aar underviist i de Principer, vi troe paa, ved at fortælle dem, at der ikke var nogen Sandhed i alle disse Ting? Djævelen kan paatage sig at troe, hvad enhver Mand troer. Hvis I troede paa Polygami, vilde han ogsaa stemme overeens med Eder deri. Hvis han kunde faae Eder til at antage en eller to store Løgne, som vilde føre til Eders Undergang, og som I vilde forkynde og derved ødelægge mange Andre, vilde han ikke bryde sig om hvor mange Sandheder I troede. Han vilde være villig til, at I skulde troe mange Ting, som i Virkeligheden ere sande, hvis han blot kunde forlede Eder til at forkaste nogle af Hovedprinciperne til Eders og dette Folks Saliggjørelse." „Men," sagde de, „hvor vi dog føle os lykkelige, vi nære ikke Had mod Noget og huse ingen Brede i vor Barm. Vi elske Præsidenten og hans Raadgivere, vi elske de Tolv og hele Kirken."

„Nubel," sagde jeg, „antag for Exempel, at I virkelig troe, at disse Tilkjendegivelser komme fra Gud, men at de Personer, som sige sig at være Petrus, Jacob, Johannes, Joseph, Jesus og Heber C. Kimball, slet ikke ere de Personer, som de give sig ud for at være, hvorledes ville da Eders Følelser være,

saalænge I vedblive at troe, at de i Virkeligheden ere, hvad de give sig ud for at være? I ville kunne offere Eders Liv for denne Tro, ligesom Hedningerne gjøre til deres Afgubers Vre og ligesom Tusinder i de falske christne Secter have gjort i tidligere Dage. De vare oprigtige og glædede sig ved deres Arbejde, men omfider, som der staaer i Mormons Bog, „kommer Enden, og de blive omhuggede og kastede i Ilden."

Saaledes glæde disse Mænd sig ved deres Gjerninger og ere tilsyneladende saa lykkelige, som de kunne være, fordi de troe paa disse eenfoldige, taabelige, forsængelige og falske Aander, som have faaet Magt over dem til at forføre dem. Jeg sagde: „Den sande Aarfag hvorfor jeg ikke kan troe paa nogen af Eders Tilkjendegivelser er den, at Eders Grundvold, som I have bekjendtgjort, indeholder Meget, som er saa aldeles imod Lærdømmens og Pagtens Bog, at jeg veed, at det er ingen god Engel eller Aand, der har aabenbaret det for Eder." Hr. Godde ønskede at vide hvad det var, som var Modstridigt. Jeg henviste til flere Ting, hvori de satte dem op imod denne Bog. For at klare sig ud af Forlegenheden, fortalte han mig, at Aanderne havde tilkjendegivet, at Lærdømmens og Pagtens Bog ikke var til at stole paa i Ordets fuldeste Betydning og påseede ikke til vor nuværende oplyste og kundskabsrige Stilling. Hine Aabenbaringer bleve givne os i vor Svaghed, men nu vilde Gud give os større Lys, og vi kunde som saadan ikke tilfulde antage dem, som de ere nedskrevne.

Jeg henviste til Lærdømmens og Pagtens Bog for at vise, hvorledes Herren og hans Præstedømme vilde styre og regiere saavel i timelige som aandelige Anliggender. „Men," sagde jeg, „Eders Aander lære, at de alene maae behandle

aandelige Anliggender og aldeles ikke have nogen Ret til at behandle timelige Ting — men lad hver Mand følge sit eget Sind." „Dette," sagde jeg, „beviser for mig, at Eders Aander aldrig ere sendte af Gud." Jeg var meget overbærende mod dem; dog iudtalte jeg mig paa en klar og tydelig Maade.

Jeg har omtalt dette Emne om falske og sande aandelige Tilkjendegivelser for denne Forsamling, uden at have havt et Dieblif til Overveielse. Jeg spurgte Broder Brigham, da jeg stod frem, hvad Emne jeg skulde tale om, og han svarede: „Enhver Aand, som tilstaaer, at Jesus er Kristus, er af Gud, og enhver Aand, som ikke tilstaaer det, er ikke af Gud." Hovedformaalet for disse Aanders Tilkjendegivelser er, at formindste vor Gjenløseres Myndighed. I kunne gaae ud blandt dem, der troe paa Aandebankerier, og I ville neppe finde et eneste Individ, som vil anerkjende vor Gjenløseres Magt, Herlighed og Storhed. Ligesaa er Tilfældet med de her; dog vove de ikke at bekjende det Altsammen paa engang. Som jeg sagde til dem: „I ere saa bedaaerede, saa meget paa Afveie ved disse falske Tilkjendegivelser, og I troe saa fast paa dem, at jeg ikke kan nære noget Haab om, at I ville gaae fra det førend I maaskee længere hen i Tiden ville faae nogle Tilkjendegivelser, som ville være saa total urimelige, at de ville rykke Eders egen Tro og gjøre Eder aldeles vantroende."

Dette forventer jeg, thi jeg finder, at det er Tilfældet med disse Tilkjendegivelser andre Steber. „Mediums" ville paavirke Folk en Tid, men efterhaanden ville de støde paa saamange Urimeligheder og Modsigelser, at de tilsidst ville opgive det Hele og vende dem til Vantro og sige: „Der er ikke Sandhed i Noget."

Undskyld mig, at jeg har talt saa ligefrem. Jeg har ikke lovet Herrerne Harrison og Godbe, da de talede til mig om deres Tilkjendegivelser, at jeg vilde være taus. Jeg sagde dem derimod, at jeg havde talt meget tydeligt mod deres Principer og fremdeles agtede at gjøre det, da jeg af mit ganske Hjerte troede og vidste, at de ikke vare af Himlen.

Saae de nogen af disse Personer? De sige begge, at de ikke saae nogen; de hørte kun en Stemme. De foregav at have seet lidt Lys, da Jesus kom, og sige, at efterat han havde talet lidt, saae de lidt Lys, men ingen Person.

Hvor heelt anderledes vare ikke de herlige Aabenbarelser, som jeg har omtalt, da Jesus besøgte Joseph Smith og ligeledes, da Englene besøgte ham. Han hørte ikke alene deres Stemmer, men saae ogsaa deres Personer og Herlighed og hvorledes de vare paalædte, og han blev inspireret til at opbygge Guds Rige og til at bringe Mormons Boges Dptegnelser for Dagen. Hvor meget forskjelligt er dette ikke fra at skjule sig i Mørke for at bedrage. Den hele underordnede Aandeverden er fuld af Bedrageri, og medmindre I have Noget, hvorved I kunne skjelne mellem de sande og de falske Aander, ere I udsatte for at blive forførte og ødelagte.

Jeg antager ikke, at jeg behøver at sige mere angaaende disse to Magter, undtagen dette, at alle onde Magter ville blive henviste til deres eget Sted, og medmindre disse Mænd ombvende sig, vil det samme Væsen, som har Magt over dem her i Kjødets, holde dem fangne i den næste Verden. Medmindre de ombvende sig, vil det samme Væsen, som giver dem Aabenbaringer her, have Herredømme over dem og kontrollere dem der. Hvis de ikke anerkjende Præstedømmets

styrende Magt, ville de finde den hos de Bæsnere, til hvem de have hengivet sig som lydige Undersaatter, og det samme vil være Tilfældet med Enhver, som hen-

giver sig til falske Indskydelser. De ville blive overbundne og Satan vil ødelægge dem, medmindre de ombende sig. Amen.

Mani mod Polygami.

(Fra „Deseret News.“)

Manien mod den patriarchalske Ægte- skabsorden, som de Sidste-Dages Hellige i Jesu Christi Kirke troe paa og practisere, er en af de nyere epidemiske Sygdomme, som plager Menneskene i denne Verden. Folk, som sige sig at være Christne, vise i Almindelighed Hang til at rive ned paa dette Princip, endssjendt Biblen, den Bog, hvorpaa de sætte saa stor Priis, heelt igjennem stadfæster det. Vi ansee dette for et af de stærkeste Beviser paa det guddommelige Oprindelse, som kunde gives udvendig fra; thi da hele Verden lever i Ugudelighed, og det vil vel Ingen negte at den gjør, kan almindelig Modstand mod himmelsk Aabenbaring forventes. Den omtalte Sygdom synes at angribe Redactorerne haardt, og et af de sidste heftige Angreb, vi have iagttaget, er paa Redactoren af „San Francisco Morning Call.“ Efter denne Redactors sidste Angreb mod os, med Overkriften „Mormonspørgsmaalet,“ at dømme, maa han have været plaget af Sygdommen i længere Tid. De store Forsamlinger af Qvinde i Salt Lake City synes at have givet hans Sygdom en uheldig Bending, men vi tvivle ikke paa, at han vil befinde sig lidt bedre efter at han har givet sine Følelser frit Løb i den Artikel, vi sigte til. Han tillader sig de sædvanlige Udtalelser mod patriarchalsk Ægteskab, som i Almindelig-

hed gjøre sig gjældende blandt forbærvede og uvidende Mennesker, som mindst af Alle ere istand til at fatte hans Planer, som aabenbarede det. Han indblandederi alt det forslidte, men storpralende Nonsens om Brændemærke paa Tid-alberens Civilisation, Mandens Belyst, Qvindens Nedværdigelse osv. i det Uendelige. Overbærenhed paavirker os til alligevel at troe, at denne Redactor, ligesom saa mange andre tilspynelabende onde Mennesker, siger mere end han selv mener eller troer.

Efter at have paastaet, at „Polygami er et Spørgsmaal, som vore Statsmænd — hvis vi ellers have nogle — maae afgjøre,“ og nogle temmelig haarde Ting mod Utahs Folk, gjentager han den mange Gange gjentagne Paastand, at Polygami nedværbiger Qvinden, og tilføjer, at det ødelægger Civilisationen, støder Offentlighedens moralste Sande og scandaliserer selve Christenheden. Vi mene, at vor Samtidige enten skriver dette for at drive Spas eller ogsaa, liig mange Andre, som høre til Pressen, har tilladt Fordomme attage Overhaand over Domme-kraften. De Paastande, han anfører, ere falske, og i det Haab muligt at formilde hans Fordomme og ombende ham til Sandheden, ville vi skænke ham lidt Opmærksomhed, og da først med Hensyn til Qvindens Nedværdigelse. Hvis, som han

paastaer, patriarchalt Ægtekab fornedrer Qvinden, burde Utah efter over tyve Aars Erfaring give tilstrækkelige Beviser derfor, men han anfører ingen, og med al mulig Ugtelse for ham som Redactor, ansee vi os for fuldkommen retfærdiggjorte, naar vi sige, at hans Paastande ikke have noget at betyde. Vi modsigge denne Paastand, hvad Utah angaaer, og ville søge at vise vor Samtidige, at vi have Ret. Han burde erindre, at „Mormoniemen“ er praktisk Christendom, en virkelig Anvendelse af Frelserens Lærdomme i alle Livets Anliggender, som ogsaa indbefatter ægtefællelige Forhold. I den saakaldte Christne Verden, hvor Uvidenskab istedetfor Grundsætninger er den eneste anerkjendte Vejleder, og Religionen ikke er meget andet end Theori, vide vi, at en Art Polygami i den meest vanærende Udstrækning, nemlig Prostitutionen, hersker overalt og at dette vanærer Qvinden, men i Utah findes der efter over tyve Aars Prøve paa at have flere lovmæssige Hustruer, ikke nogen af de tvende store Kjendtegn paa Qvindens Fornedrelse, nemlig Prostitution og uægte Børn.

En anden Paastand, som vor Samtidige gjør, er at Polygami ødelægger Civilisationen. Denne Paastand bliver for Utahs Beboeres Vedkommende tilintetgjort af Kjendsgjerninger, og vor Ven har ikke forsøgt at stadfæste sin Paastand. Vilde vi spørge, hvad man mener med Civilisation, svares der, Underviisning, Kunst og Videnskab, og den store Heide, hvortil Kunst og Videnskab ere stegne i dette Land og i de saakaldte Christne Nationer i Europa, henvises der til med et Præleri, som om det indeholdt Beviser for, at de ere de meest civiliserede Nationer paa Jorden. Ved at betragte Civilisationens Fremgang paa begge Sider af Atlanterhavet, bliver der stor Anledning til Tilfredshed, men ogsaa til

Sorg. Kunst og Videnskab ere uregtelig naaede til stor Fuldkommenhed; Velstand og Keilighed til Underviisning er tiltagen i de senere Aar, men det er ligesaa sandt, at det store Fleertal af Menneskene endnu leve i Uvidenskab og Fattigdom. Midt i den saa meget roste Civilisation er det ogsaa sandt, at alle tænkelige Under og alle nævnelige Forbrydelser vrimele og florerer, og Statistiken udviser, at de endog ere i Tiltagende i en saa foruroligende Grad, at de allevegne true med at omstøde Lovene og Ordenen, som ere Samfundets Børn. Det kunde siges og er ofte bleven sagt, at Forbrydelser, Fattigdom, Ufselighed og social Glendighed ere ikke Civilisation, og det er virkelig Sandhed, men disse Under udgjøre ikkebestomindre en uadskillig Deel af den Christne Verdens falske Civilisation, hvor de opflækkes og trives i Forening med Genkonesystemet.

Hvorledes er det i Utah, hvor Polygami er tilladt? Hvis Dyrkning af Kunst, Videnskab og almindelig Underviisning udviser et civiliseret Folk, have vi vissefelig Ret til at ansees for et saadant. Gives der nogen Videnskab, nyttig Kunst eller nogen Green af Underviisning, som ikke bliver dyrket hos os? Nei, ikke en eneste. Men deri ligger Forskjellen paa vor Civilisation og paa Verdens; medens dens ubvilker Forbrydelser af enhver Art, holder vor Forbrydelser tilbage, hvilket vor Rets Optegnelser ville udvise. Derfor, istedetfor at patriarchalt Ægtekab ødelægger Samfundet, som vor Samtidige siger, paastaer vi, at ved at basere Kjønnes Forhold, som udgjøre det sociale Livs Grundvold paa hele Jorden, paa sande Principer, ville de ubvilke den eneste sande Civilisation, som findes paa Jorden.

Der er et andet Punkt, vi ville stænke lidt Opmærksomhed, thi vi tvivle ikke paa,

at vore Læsere ville ansee det for en lige-saa stor Spas som vi. Vor Ven siger, for yderligere at vise hvormeget han er angreben af Manien, at „Dwelsen af Polygami støder an mod Offentlighedens moralste Sands og skandaliserer selve Christenheden.“ Vi ansee dette for Urimelighedens Høidepunkt! Blandt de Sidste Dages Hellige i Utah Territorium ere Prostitution, Forførelse og Egtestabsbrud ukjendte. Naar disse og tusinde andre Forbrydelser udøves aabenlyst i Christenheden uden at forarsage Andet end en forbigaaende Bemærkning, vil han vove at sige, at „Mormonerne“ Egtestab støder an mod Offentlighedens moralste Sands og skandaliserer Christenheden! „Du Dienst! Drag først Bjælken ud af dit Øie,“ osv.

Der kunde siges mere om den store Ransje af Skjældsord i „Mormonspørgsmaalet,“ men vi ville holde op, og forsøge at troe, at vor Samtidige uden at have meent Ondt dermed, formedelst Fordomme og Uvidenhed om Gjenstande, paa hvilke han har anvendt sine Kræfter, og formedelst den forømtalte Sygdoms Virkninger paa ham, har tilladt sig at begaae en lille Feli, men vi haabe, at de heftigste Symptomer nu ere overstaaede.

Til Slutning ville vi foreslaae, at naar han i Fremtiden behandler Spørgsmaal angaaende „Mormonerne,“ da først at gjøre sig bekjendt med Kjendsgjerninger og øde lidt mere Mennesselsjærlighed; dette vilde være mere sammeligt for en Christen. Han burde erindre, at Folket

her ikke har nydt saa store Fordele, som de i San Francisco; men have i mange Aar været saa at sige indestuttede mellem Klippebjergene, og deres Samqvem med „Civilisationen“ udenfor har været endeel indskrænket, men der gives endnu Haab, thi Missionairer, som onste. at ombende os, kunne nu komme til Utah meget lettere end før. Og have vi end ikke naaet det foregivne høie Standpunkt, som vore udenfor staaende Venner indtage, deres Prostitution, uægte og forladte Børn o. s. v. iberegne, og de mulig skulde hylde vore Anstuelser, kunne de Alle, selv Redactøren af „Morning Call,“ komme til os, forsaavidt som de ville ombende sig og lade sig døbe til deres Synders Forladelse af Mænd, der besidde retmæssig Myndighed til at forvalte denne hellige Ordinance.

Men enten de benytte dem af dette hellige Privilegium eller ikke, ville vi raade Alle, som ere underkastede den ømtalte Epidemics farlige Symptomer, til ikke at plage sig selv for vor Skyld, men blot forholde sig rolige. Alt er vel med de Hellige, og sjøndt Størsteparten af vort Samfunds Qvinder ere truede med usigelig Vanære, fordi de ikke ere blevne viiede af en Leiesvend eller en civil Embedsmand, og Mændene med Mulct og Fængsel og Fratagelse af enhver Samfundskæretighed, søle de sig dog fuldkommen rolige, vel vidende, at han, som de tjene, vil beskytte dem under alle Gjenordigheder og Prøvelser i Fremtiden, ligesom han har gjort i Fortiden.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Crugins og Culloms Udkast til Lov om Flerkoneri.

Det er velbekendt, at de Forenede Staters Grundlov hjemler Enhver den meest fuldkomne religiøse Frihed. En af dens Paragrapher lyder saaledes: „Congressen maa ikke vedtage nogen Lov angaaende nogen Religions Indstiftelse eller forhindre dens frie Uøvelse.“ Men trods Grundloven, har Congressen ikke været istand til at forholde sig rolig ligeoverfor de Sidste Dages Hellige. thi allerede i Maret 1862 vedtog den en Lov, der gik ud paa at straffe Flerkoneri i de Forenede Staters Territorier. Vedtagelsen af denne Lov havde alene vore Folk i Sigte, da de vare de eneste i Territorierne, som øvede Flerkoneri eller lovmæssigt Egteskab med flere Hustruer paa engang, med Undtagelse af Indianerne, og med Hensyn til det sidstnævnte Folk, da var det Regjeringens Skik, og havde været fra Begyndelsen af, at føre en Udryddelsestrøg mod dem, uden at tage Uretfærdigheden deraf i Betragtning. Deres huuslige Forhold vare af den Grund en Biting for Regjeringen, thi Indianernes Udelæggelse skred frem efterhaanden som de hvide Mænd fortrængte dem, og det blev som saadan ikke anset for nødvendigt at affatte nogen ny Anklage mod dem.

Medens enhver Stat i Unionen maa ordne sine egne huuslige Forhold, uafhængig af Andre, meente Congressen, at eftersom Utah kun var et Territorium, og som saadan indtog en mindre uafhængig Stilling ligeoverfor Hovedregjeringen, var der her en Leilighed til Indblanding, som var altfor god til at lade gaae ubenyttet hen. Her kunde man komme i Kast med de Sidste Dages Hellige. Der var ikke nogen Tale om at blande sig i Shaling Qvæernes private Anliggender, uagtet de paa det bestemteste forbyde enhver sornhelst Form af Egteskab, heller ikke blev der stillet noget Forslag om at blande sig i de forskjellige Samsunds huuslige Rettighed, som kaldes Communister, og som have alle Ting tilfælles. Der findes flere saadanne Samsund i forskjellige af de Forenede Stater, men hovedsagelig i Oneida i Staten New York, hvor de i videste Betydning øve Flerkoneri og Flermænderi, thi da de have Alt tilfælles, kan enhver Mand ansee hvilken som helst Kvinde i Samsundet for sin Kone og ombendt. Det var blot de Sidste Dages Hellige, som skulde have en eftertrykkelig Paamindelse.

Saaledes meente visse Medlemmer af Congressen. De vare bange for, at deres Indflydelse var i Aftagende, og vilde derfor udføre Noget, hvorved de kunde komme i Ry blandt Vælgerne i deres Hjem, da de ellers vare ubsaite for at falde igjennem ved næste Valg. De vidste, at Præsterne nærrede et uudslukkeligt Had til de Sidste Dages Hellige, og de haabede som saadan, ved at foretage et Korstog imod deres huuslige Anliggender i Utah, at opnaae Præsternes Gunst, som atter vilde indvirke paa Folkene hjemme, og saaledes sikke dem Gjenvalg. I denne Hensigt blev Spiren lagt til Loven af 1862, som vel blev vedtaget, men forblev som et dødt Bogstav i Lovbogen, thi enhver Embedsmand, høi eller lav, som skulde

gjennemføre den, syntes at være fuldkommen overbevist om, at den i Bund og Grund var stridende mod Grundloven, og der var ikke en Eneste, som forsøgte at sætte den i Kraft.

Saaledes stode Sagerne i henimod otte Aar, indtil den nuværende Congress traadte sammen; da besluttede nogle af Sagens oprindelige Ophavsmænd at begynde Korstoget mod vore Folk paany. Udkast til Lov bleve samtidig fremlagte for begge Huse og gik ud paa en total Tilintetgørelse af de Sidste Dages Helliges religiøse og civile Rettigheder. Disse Udkast benævnes af Over- og Underhuset, efter Ophavsmændene Tragens og Culloms Udkast. Ifølge disse Udkast skal enhver Mand i Utah, som har indgaaet ægtefælig Forbindelse med flere Qvinder, enten mulktet eller fængsles, samt fratages og udelukkes fra enhver Hæderspost som Embedsmand og tillige miste Valg- og Borgerret og udstødes som vanæret, ligesom Cain, saaledes at Enhver, som træffer ham, vil betragte ham som en Fjende af Offentligheden. Men ikke tilfreds med, saaledes at straffe den Paagjældende, søge Ophavsmændene til disse Udkast at overføre de uheldsvangre Virkninger paa Børnene, eftersom ethvert saadant Ægtefælskab af Loven skal ansees for ophævet, og det skal tilmed fastsættes, at den eneste Maade, hvorpaa Ægtefælskab kan indgaaes i Utah efter Loven, skal udføres af en civil Embedsmand og kun kan betragtes som en civil Contract, uden at have nogen religiøs Betydning.

Disse Bestemmelser skulle ogsaa, hvad Tab af-Borgerrettighed angaaer, være gjældende for enhver Mand, som ikke høitidelig vil fornægte al Tro paa Lærdommen om Heltoneri, men hvad Mulkt og Fængsling angaaer, da gjælder det naturligvis kun for de, som udøve denne hædede Lærdom.

Man kan i Historiens Annaler ikke finde et mere djævelst Forsøg fra Regjeringens Side paa at fratage Undersaattem al Rettighed til Tankfrihed og Handelfrihed ifølge deres Samvittighed. Det er en velbekjendt Kjendsgjerning, at de Sidste Dages Hellige betragte Ægtefælskabsordinancen som et helligt Sacramente, og en Regjering kunde ligesaa godt udstede en Lov, som forbyd Daabsordinancen eller den hellige Nadvere, som at forbyde Ægtefælskab efter den aabenbarede himmelske Orden.

Men saa fordærvet de Forenede Staters Congress for Tiden end kunde ansees for at være, vil den dog vistnok neppe vedtage en saa grændseløs urimelig Lov, men Forsøget eller Udkastet dertil, vil være et Tegn paa Tidsaanden. Man nærer Tillid til de saa af Congressens Medlemmer, som besidde Statsmandsklogt og Domme-kraft, og til Nationens Præsident, men i Virkeligheden sætte de Hellige deres Tillid til Gud, som har oprettet den hellige Ægtefælskabsorden, som fordærvede og ugudelige Embedsmænd nu søge at tilintetgjøre.

Det er værd at lægge Mærke til, at disse Udkast ikke foreslaae anden Straf for Husstruerne i Utah, end Tabet af deres Ære ved en brat Ophævelse af deres ægtefælige Forbindelse, men Utahs Qvinder synes ikke at paafjønne dette Galanteri, eftersom de have afholdt talrige Forsamlinger for at udtale deres Foragt for den paatænkte Lov og dens Ophavsmænd. Disse Forsamlinger vare udelukkende besøgte af Qvinder, naar undtages Avisreferenterne, som optegnede Forhandlingerne til Offentliggørelse. Vi have havt den Fornøielse at læse Forhandlingerne fra flere saadanne Forsamlinger, hvor ædle og høimodige Følelser bleve udtalte med Energi.

Vi agte i det følgende Nummer af „Stjernen“ at fremsætte Forhandlingerne af en saadan Forsamling, som afholdtes i Salt Lake City, og var besøgt af over tre tusinde Qvinder.

Skulde disse Udkast blive vedtagne som Lov, vil det unægtelig blive en Prøvelse for Manges Tro, men vi tvivle ikke paa, at naar Nøden er størst og Ødelæggelse synes at true med at tilintetgjøre den Høieste Hellige, da vil Herrens Hjælp være nær, ligesom det var Tilfældet med Abraham, da han var isærd med at ofre sin Son, raabte Herrens Engel til ham: „Læg ikke din Haand paa Drengen,“ og den unge Mand, paa hvem saa store Forhaabninger bleve byggede og til hvem saa store Forjættelser vare blevne givne, blev sparet. Saaledes har det været med de Sidste Dages Hellige Kirke. Naar Forfølgelse har raset mod den og truet den med den visse Undergang, har Gud styret det saaledes, at de Ugudeliges Brede har tjent til de Helliges Fremgang og til Guds Ære.

Fra „Deseret News“ af 2den Februar 1870 anfore vi Følgende angaaende fornævnte Udkast:

„Vi ere komne til Kundskab om, at det forventes, at et fremragende Medlem af de Forenede Staters Senat med det første vil indgive et Underingsforslag til Gragins Udkast. Der er en Aabenhjertethed og Villighed lagt for Dagen i disse Tillægsparagrafens Indhold, som anbefaler sig til Alles Agtelse. De søge at forklare Sagen grundig, og foregive ikke hylkerst at haandhæve Biblen, medens de samtidig søge at modarbejde og ødelægge dens Religion, dens Hovedlærdom og Skik.

Pararapherne ere saalydende:

§ 32. Og lad det yderligere blive vedtaget, at den Bog, som kaldes Biblen, eller saameget deraf, som omhandler Fleerkoneri, eller giver lovmæssig Arveret til Børn af saadanne Ægtefæder, skal herved erklæres ugyldig og maae ikke længere staae ved Kraft.

§ 33. Og lad det yderligere blive vedtaget, at enhver Mand, som skulde blive valgt til noget Embede eller give Stemme ved noget Valg eller fungere som Gedsvoren eller beklæde nogen Hædersplads eller noget Embede under de Forenede Staters Regjering, skal under Bekræftelse af Gud frasiqe sig al Tro paa Biblen, hvad Fleerkoneri angaaer, og foragte Moses, Jacob og Abraham, de Troendes Fader, Gideon og alle Propheterne, som lærte og øvede Fleerkoneri, tilligemed Frelseren, Paulus og de andre Apostler, der fremhævede disse Mænd som Mønstre paa Tro, Keenhed og Dyb.“

Correspondance.

Amerika.

Manti, San Pete County, Utah Territorium,
den 10de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Med saa Linier vil jeg tillade mig at tilkjendegive Dem, at jeg og Familie befinde os meget vel i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, med Brigham Young som Præsident, Prophet og Leder.

Vi byggede os et Steenhuus sidste Sommer, hvori vi indrettede Dagligstue, 2 Sovestue, Kjøkken, Kjælder og Loft. Ligeledes have vi plantet endeel Frugttræer, deriblandt nogle Morbærtræer, og faaet omtrent 50 Sorter Blomstefrø. Jeg er som saadan Landmand, Gartner, Tiendestriver og Postmester.

Søstrene heri Manti have ligesom i de andre Settlementer holdt Forsamlinger for at protestere mod Gragins og Culloms Udlast og mod ethvert Udlast af lignende Indhold. Vi ere isærd med at kjøbe vort Land af de Forenede Stater; det lader lidt besynderligt, at kjøbe, hvad der engang er kjøbt af Indianerne.

Vi ere glade ved at Jernbanen nu gaaer til Salt Lake City, og vi haabe, at den vil blive fortsat sydpaa gjennem Territoriet, hvis de Forenede Stater ville lade os være i Fred. Hvis ikke, ville vi søge at leve efter vor Religion alligevel; lad saa komme Liv eller Død, vi frygte ikke dem, der kunne ihjelslaae Legemet, men Gud vor evige Fader, som kan forværve baade Sjæl og Legeme. Her fin-

des mange ædle Hellige, men ogsaa nogle „daarlige Fisk,“ som vandre paa den lettere Veie til Salighed, som tilbydes af Josephterterne, Godbe- og Harrisoniterne. Veien er trang, som fører til Guds Rige, og saa finde den og blive trofaste indtil Enden.

Hveranden Lørdag nyde vi Glæde i Propheternes Skole i Ephraim. Sidste Aar høstede vi god Hvede og andre Fødemidler, uagtet vi vare hjemføjte af Græshopper, som sandsynligviis heller ikke ville udeblive iaar. De Hellige i Ephraim, som høre til Propheternes Skole, forenede sig med dem i Manti og holdt Sulegilde, som var besøgt af omtrent 400 Hellige. Præsident Drson Hvede glædede os ved sin Nærværelse. Vi have en mild Vinter, men her er endeel Sygdom, navnlig Faarehyge, som i disse Dage har angrebet vor Datter Grethe.

Lev vel for bestandig, kjære Broder Smith; vi tale ofte om Dem og minde Dem deres behagelige Selskab i vort Huus i Hjørring og i Richfield. Jeg ønsker Dem god Fremgang i Skandinavien og en behagelig Hjemreise til deres kjære Familie og Venner i disse Dale. Modtag de bedste Hilsener fra min Familie og mig. Deres Ven og Broder i Christo.

J. C. W. Weibye.

Sverrig.

Stockholm, den 23de Februar 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

For at tilkjendegive Dem mine Følelser og meddele Dem lidt om Missionen her, sender jeg Dem disse faa Linier. Jeg har, siden jeg kom hertil, næsten uafbrudt reist omkring i Grenene, og i Forening med Missionairerne afholdt mange gode Forsamlinger, som have været besøgte af mange oprigtige Menneſter, som med Opmærksomhed lyttede til vor hellige Religion, og Herrens Aand har været rigeligen udgydt over os. Fremgangen synes at være meget lovende i denne Conference. Imorgen reiser jeg til Örebro og derfra til Westmanland, hvilken Tour vil medtage en længere Tid. Jeg har været lykkelig i mit Arbeide, og Herren har velsignet mig med en god Helbred, siden jeg kom tilbage til mit Fødeland, naar jeg undtager, at jeg har følt lidt Brykſmerter som Følge af streng Fortjølſe, men nu er jeg atter fuldkommen vel. Dog er jeg fornøylig bleven ramt

af en dyb Sorg og Smerte, idet min kjære Huſtru døde den 9de Januar, efterat hun den 4de var nedkommen med en Datter. Hun var mig kjær, og hendes Bortgang smerter mig meget, formedelſt den menneſkelige Svaghed, men Herren gav, Herren tog og velsignet være Herrens Navn.

Forøvrigt er jeg lykkelig i Evangeliet og taknemmelig til min himmelſte Fader for at jeg er funden værdig til at arbeide for denne herlige og store Sag, og mit Ønſke er, at jeg fremdeles maa være dygtiggjort ved Herrens Aand og Kraft til at udføre noget Godt i Missionen her, eller hvor jeg ſkulde komme til at arbeide.

Med kjærlig Hilſen til Dem og Br. Laurig Larsen, tegner jeg mig Deres Medforbundne i Evangeliet

John Öhrngren.

Westſjællands Green, den 5te Martſ 1870.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Deres Brev har jeg modtaget og jeg takker for samme. Med Hensyn til den omſtrevne Sag, da kan jeg endnu ikke ſvare derpaa, men ſkal efter bedſte Övne ſøge at tilbeiebringe de forønskede Dplyſninger.

Jeg er glad og tilfreds i min Stilling og har det godt, baade aandelig og legemlig. De Hellige her have det i Almindelighed godt og ere nidkjære i at

arbeide for Sandhedens Sag, men de fleſte af dem ere meget fattige. Her er Mange, ſom have Midler ihænde, ſom have Tro paa Evangeliet, men de ville ikke adlyde det, thi de kunne ikke forlade deres Penge og jordſke Skatte og Egenomme for at tjene Herren. Her er næſten aabenbar Kamp hver Dag. Vi arbeide for at opreife og opbygge, og Djævelen arbeider for at nedbryde og holde

Menneskene i Trældom. Menneskene her ere meget gudsfrygtige, og her holdes Forsamlinger hver Aften, Uge efter Uge, som ere talrigt besøgte. Jeg holder undertiden Forsamling ved Siden af, naar jeg kan faae et Locale, og undertiden i samme Locale som de, efterat de ere særdige, og ved saadanne Leiligheder have vi deres Lærere og Prædikanter at strides med, men takket være Herren, vi have den Glæde at gaae af med Seiren, og de gaae bort med usorrettet Sag og fordetmeste fulde af Harme.

Vi have solgt endeel Skrifter og udeelt en Mængde „Stjerner,“ saa her er ikke Mange, som ikke have hørt Evasge-

liet eller læst vore Skrifter. Tusinder forstaae, at Evangeliet er Sandhed, men føle ikke Trang til at adlyde det.

Gaaende, at disse Linier maae træffe Dem ved god Helbred og i Nydelsen af Guds Aand og enhver Betsignelse, som hører til Deres høie og ansvarfulde Plads, sender jeg Dem en kjerlig Hilsen fra mine Medarbejdere samt alle de Hellige her. De bedes at hilse Brodrene C. Larsen og Petersen, og selv er De hilset fra Deres i Pagten forbundne og hengivne Broder

S. P. Nielsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1841.

(Fortsat fra Side 176.)

I Betragtning af disse Ting ville vi indbyde vore Brødre i flere Miles Omkreds til at møde eller lade møde med Bogne til Kjørsel af Steen, Lommer og andre Bygningsmaterialier, og samtidig at indsende Sæd, Proviant, Klædningsstykker og Fourage, paadet at Arbejderne og Kreaturerne ikke skulle lide Nød. Til samme Tid invitere vi Steenhuggere og andre Haandværkere at komme hertil med deres Værktøi og tage fat paa dette herlige Arbeide.

Storsteparten af Byens Grund tiligemed flere Gaarde i dette og tilgrændsende Countyer ere betalte, og Kirken er i Besiddelse af Skjoderne derpaa. Byen Warren i Nærheden af Warsaw er tilgængelig for Brodrene paa meget billige Billaar, men et stort Stykke i Nauvoo, kjøbt af d'Hrr. Hotchkiss, Tuttle & Co. i New Haven i Connecticut, er endnu

ikke betalt, og Tiden er nu kommen, da det er meget uønskeligt for Kirken, som og for de Herrer, af hvem Kirken har kjøbt, at Betaling kan stee og Skjøde indløses. For at udrette dette, ere vi af Conferencen blevne anmodede om at henvende os til Menighederne i Osten og raadslaae med Brodrene der for at tilveiebringe Midler, hvorved denne Gjæld kunde blive betalt, Hotchkiss & Co. tilfredsstillet, Landet overdraget til Kirken og Brodrene i Osten blive istand til at ombytte deres faste Eiendomme der med lignende Eiendomme her i denne Stad eller dens Omegn, alt efter deres Ønske.

Contracten for det hotchkisske Kjøb i Nauvoo blev indgaaet den 9de August 1839 og lyder paa over 500 Acres Land til en Sum af 53,500 Dollars, for hvilken Sum der blev stillet Caution til Herrerne Hotchkiss, Tuttle og Gillet, og

givet tvende Beviser, hvoraf hvert løb paa Halvparten af ovennævnte Sum, at betale det ene i Løbet af ti, det andet i Løbet af tyve Aar fra Udstedelsens Dato, undertegnede af Hyrum Smith, Joseph Smith og Sidney Rigdon. I afviste August Maaned beløb Renterne sig til noget over 6,000 Dollars, hvilke Kirken dengang ikke vare istand til at betale. Som Kirken nu er stillet, er det nødvendigt, at disse Beviser blive indfrie, Renterne afbetalte og Skjøde sikret. Man fører Correspondance med Herrerne Hotchfiss & Co. om at faae tilveiebragt en endelig Afgjorelse.

Men, ville I sige, hvad kunne vi gjøre for at tilveiebringe et saadant Resultat? Lad de Brødre i Osten, som eie Land der, som de ønske at afhænde for at reise hertil for at faae Arv blandt de Hellige enten i Byerne eller Omegnen deraf og ere villige til at lade deres Eiendomme afhænde som Betaling paa de forømtalte Beviser, uophødelig meddele det til os her, samt underrette os om Eiendommens Værdi og Forhold.

Saa snart vi modtage Efterretninger om, at der er et tilstrækkeligt Antal Eiendomme til Disposition for at fyldestgjøre Fordringen, og de nødvendige Underhandlinger med Hotchfiss & Co. ere sluttede, ville vi sende en Agent til New Haven for at overføre Eders Eiendom og modtage Beviser og Skjøder. Og de, hvis Eiendomme saaledes blive overførte, ville faae Lodder heri Byen eller Land i Omegnen til samme Værdi. Saaledes ville Eders Eiendomme gjøre samme Nytte som Penge, forsaavidt I ønske at emigrere, og I ville ikke behøve at vente længere, fordi I ikke kunne sælge formedelt Vansteligheden ved at opdrive Penge som Betalingemiddel. Findes der nogen iblandt Eder, hvem Gud har givet i Overflodighed, som ønsker at med-

dele Noget deraf til hans Folks Velsigelse, til Zions Befrielse, til Hjælp for Enkerne efter dem, som ere blevne dræbte for Guds Ords Skyld, og begravne i en Brønd, eller til at underholde deres Born og sikke dem Opholdet, kunne de ikke anvende deres Overflod til større Nytte end ved at hellige endeel deraf til Afbetaling af denne Gjæld.

Til de Brødre, der hoo saa langt borte, at de ikke kunne indsende deres Bøgne for at hjælpe til ved Opførelsen af Herrens Huus, og dog ønske at være behjælpelige, ville vi sige: Samler I eder hertil og medbringer Eders Varer, Eders Sølv, Guld og Kostbarheder og kast af Eders Overflod i Herrens Skatkammer og prøv saa, om han vil velsigne I eder, indtil I ikke have Rum eller Plads til at modtage den. Brødre! Rigets Velsignelser ere for I eder og for Christi Menighed, for alle dens Medlemmer, og Gud vil hjælpe dem, der ville hjælpe sig selv, og velsigne dem, som ville velsigne Andre og gjøre mod Andre, hvad de ønske Andre skulde gjøre mod dem.

Guldet og Sølvet er Herrens; alle Jordens Skatte, Markens Flokke og Hjørde og Dvæget paa tusinde Høie ere hans. Hvis han var sulten, vilde han da forlange Føde af I eder? Hvis han var tørstig, vilde han da bede I eder om Drikke? Nei, han vilde kun fordrø sit Eget; han vilde nyde af sine egne Hjørde og slukke sin Tørst af sine egne Vandkilder. Denne Gud er Eders og de Helliges Gud, og han har sat I eder til Forvaltere over Alt, hvad der er anbetret I eder, og vil fordrø sit Eget med Renter. Og ville I ikke være trofaste over Lidet, paadet at I kunne faae Herredomme over mange Stæder? Jo, I ville, vi vide det.

De Helliges Reiser og Indsamlinger og Opførelse af Huse er ikke noget Nyt. Medens de forventede og bede om Tidernes

Fyldees Huusholdnings Fuldbyrkelse, maae de ogsaa samtidig forvente at stræbe fremad, for ellers blive de unyttige Medfæber, thi det, som ikke er af Troen, er syndigt. Kunne I troe, at Gud vil bønhøre Eder og hjælpe Eder frem paa Eders Reiser, indsamle Eder og opføre Eders Huse, uden at I selv behøve at gjøre den mindste Anstrengelse? Nei. Derfor, eftersom de Hellige troe, at Fader Abraham reiste til et fjernt og fremmed Land efter den Høiestes Befaling, hvor han med sit Huus (af hvis Huus vi ogsaa ere, forsaavidt vi holde Budene) kunde nyde deres Arbeides Frugt uantastede, og dyrke Himlens Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds og hans Loves Bydende; at hans Sæd senere indsamlede til det forjættede Sanaans Land; at David blev befaleet at bygge et Huus, hvori Menne- stenes Søn kunde have et Sted, hvortil

han kunde helde sit Hoved, og Disciplene blive udrustede med Kraft fra det Høie og forenes paa et Sted, maae de ogsaa troe, at denne Uddeling indbefatter alle de tidligere Uddelingers store Værk og at Børnene maae indsamles ligesom Fædrene, og opføre et Huus, hvori de kunne blive udrustede med Kraft, og kunne samles tilsammen til Guds Dyrkelse, ligesom Fædrene gjorde, da Herren Jehovah talte til dem og Himlens Engle betjente dem.

Hvis ikke disse Ting skee i dene Slægt, da ere vi ikke naaede til Liberens Fyldees Huusholdning, som vi troe, og vor Tro og vore Bønner ville være for- gjæves.

(Fortfættes.)

I n d h o l d.

	Side.
Tale af Eldeste Orson Pratt (Luttet)	177.
Mani mod Polygami	182.
Redaktionens Bemærkn. (Craigins og	Culloms Udt. til Lov om Fleerkoneri 185.
	Correspondance 188.
	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 190.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzøensgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.